מלקין על הייחוד. פי׳ בקונטרס דמיירי בפנויה דהכי מוקי לה

וקשה דאם כן לנדדין קתני רישא בפנויה וסיפא באשת איש ונראה

לפרש דסיפא נמי מיירי בפנויה ולאוסרה לכהן משום זונה א ומיהו קשה

בסמוך ואין אוסרים על הייחוד מיירי בייחוד אשת איש

דתנן בפ"ק דכתובות (דף יג.ם) A היתה

מעוברת ואמרו לה מה טיבו של

ט עובר זה מאיש פלוני וכהן הוא רבי

יהושע אומר אינה נאמנת ופריך עליה

בגמרא מהא דאמר רב הכא איו

אוסרין על הייחוד ומשני מעלה עשו

ביוחסין ולפי מה שפירשתי דמיירי

לאוסרה לכהן לא משני גמרא התם

מידי דהא הכא מיירי ליוחסין ואפ״ה

אמרינן דאין אוסרין ויש לומר דלעולם

מיירי ליוחסין והא דמשני התם מעלה

עשו ביוחסין שאני התם דאינה נאמנת

משום דמודה היא שנבעלה ב והכא

דקאמר דאין אוסרין היינו משום

דאינה מודה שנבעלה:

בעלה בעיר אין חוששין לה

אין חוששין להלקות משמע מתוך

פירושו הא איסורא מיהא איכא והשה

דאם כן מאי פריך בסמוך על רב

יוסף דקאמר שקולו דרגא מתותי

ביבי והאמר רבה בעלה בעיר אין

חוששין לה משום יחוד ומאי קושיא

נהי דמלקות ליכא איסורא מיהא

איכא ונראה לפרש אין חוששין כלל

משום יחוד ואפילו איסורא ליכא:

םקבא דשתא ריגלא. פירוש

לייחוד ולעבירה (ה) כלומר ש ימות

הרגל [שיש] קבולות אנשים ונשים

לשמוע הדרשה ונותנין עין זה על זה וי"א לכך נהגו להתענות

לאחר פסח ולאחר סוכות:

ריעוע של ימות השנה

משום יחוד. פי׳ בקונטרס

קיג א טוש"ע אה"ע סי

קיד ב ג מיי׳ פכ״ב מהל׳

קשו ד מיי פכ״ד מהל׳

סנהדרין הל' ה שו"ע אה"ע סי' קעח

סעיף כ: קמו ה מיי פכ"ב מהלי א"ב הל' יב טוש"ע

שם סימן כב סעיף ח: קיז ו מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיף ט: קיח ז מיי׳ שם טוש״ע

שם סעיף ח: קים ח מיי שם הלי ח

נוש"ט שם מטי ו:

איסורי ביאה הל' ג סמג לאוין קכו טוש״ע אה״ע סימן כב סעיף ב:

ל) סוטה ו. (ע"ו כה), ב) [בכת"י: ואמר], ג) [בכת"י: א"ל בכשרים בגון אנן. ועי' רש"לן, ד) [לעיל לט:], ה) כחובות יג., ו) [בכת"י: ליה. ועיין רד"ל], ו) [ל"ל זע"ן "ל כן, "ל נית אטן וכ"א בהרא"ש] [וכ"ה בכת"י], "א) גי" הערוך אביי [וכ"ה בכת"י ובדפ"ר בפ"ק (לעיל דף ת.): מלקין על היחוד. כלפנינו], ט) [פי׳ שאוכלין ושומין יבטליו ממלאכתו מתייחדיו י) [בתוס' ר"פ ובב"ח סימן תל"ב הגירסא סקבא דכולי מתא ריגלא], ל) [לעיל ל. וש"נ], ל) [בכת"י: זוטרא מלקי. על ייחוד אשת איש אמר להו.], מ) [בכת"י: להו.], ג) [אמרו רש"ל], **מ**) [ל"ל דאמרינו. ובדפו"ר דאמ"ו. דלא טובה השמועה לאו הוא דכתיב לטתניקן. זכל פרית דטתנין. ע) [בריין נוסף: דילמא], פ) [לייל שאם. (רשייש, וכ"ה בר"ן)], ל) [בר"ן נוסף: לחוץ], ק) [בר"ן: מחבריו], ל) [בדפו"ר: ונותנים טובה השמועה: **אפסרה**. קבשטר"א: לב זע"ז. בתוס' העתיקו ונותנים עין זע"ז ולפנינו כרש"ל], ש) [ברש"י שבע"י שיש שם דליקה לכבות את הדליקה], ס) [(ושם ד״ה [(ועס ד" מעלה) ובת"י שסן, א) ול"ל ראוה מדברת עם אחד ואמרו לה כו'], ב) [ל"ל איש זה איש פלוני כו'], בעליה. שקולו דרגא מתותי ביבי שלא ג) [בב"י סימן תל"ב העתיק כל ימות],

> תורה אור השלם ו. אַל בָּנֶי כִּי לוֹא טוֹבְה הַשְּׁמֻעָה אֲשֶׁר אָנֹבִי הַיְּיִּלְ הַשְּׁמֶעָה אֲשֶׁר אָנֹכִי שׁמֵעַ מִעֲבָרִים עַם יְיָ: שמואל א ר כד

הגהות הב"ח

(א) גם' אמר ליה (מי יימו לבכשרים) מח"מ ונ"ב מ"ח לין זה: (ב) שם והוה קעביד מילי דמימאים . כל"ל ותיבת ביה נמחק: יכו׳ להלקות. נ״ב כלומר להלקות ולהכריז כסברת מר זוטרא: (ד) ד"ה נקט מלרא וכו' ואוחזין בו לעבור על דף: (ה) תום' ד"ה סקבא וכו' ולעבירה ימות כל"ל ותיבת כלומר

הגהות הגר"א

[א] גמ' מר זומרא מלק מבריז. פי' הרמב"ם דהאי אפנויה. (הגר"א בספרו הל"פ על הרא"ש):

מוסף רש"י

מלקין על היחוד. מכת מרדות, ואין אוסרין. אשה על נעלה נשביל יחוד

מוסת תוספות

א. אם נתייחדה עם עבד ב. ועבוד מעלה ביוחסין . דלא מהימנא במיגו דאי דכיון דאין אפוטרופסין לעריות היא יראה שמא אם תאמר לא נבעלתי לא יאמינו לה. תוס' סרח"ש.

לאסרויי ביה. שאם יבא עליה אין מים בודקין אותה: לא שנו. ם דאמר אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמא ילטרך אחד לנקביו. ובעי להתרחק לנניעות: דניהוו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעידו לפני ב"ד ולא ימחו עליה מגילה: ד**לי כרעיד**. מהר ללכת שנקדמנה:

כגוו אנו. בחמיה: כבי חנינא בכ

פפי וחביריו. רבי לדוק ורב כהנא

מרדות: וחין חוסרין. חשת חיש על

בעלה מחמת ייחוד: לא אמרו.

דמלקין: אחה מוליא לעו. שיאמרו

ראוה שזינתה לכך הלקוה והאידנא

ליכא מיתת בית דין למיקטלינהו: מר

ומכריז עליה שלא זינתה אלא נתיחדה:

על לא טובה השמועה. מי שיולא הול

עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו.

בבני עלי אל בני לאו יש כאן על לא

ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני

להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעלה

בעיר חין חוששין לה משום יחוד.

(נ) להלקות דמסתפי מבעל ש השתח

אתי: שהולו דרגא. שאכלו בעליה

וירדו רב יוסף ואשתו והוא נשאר

ירד ויתיחד: שושבינתיה. בעלת ברית

לו: אנשים בחוץ. בבית החילון: ונשים

בפנימי חין חוששין משום יחוד.

שהחילונים אין להם דרך לפנים ואיך

יתייחד האיש אחד עם הנשים אבל

הפנימים יש להם דרך לחוץ הילכך

אנשים בפנים ונשים בחוץ חוששין

שמא יצא אחד מהם ויתייחד עם

הנשים: איפכא. אנשים בחוץ ונשים

בפנים חוששין שמא יכנם האחד לפנים

ולא ירגישו בו חביריו אנשים בפנים

ונשים בחוך אין חוששין שמא תכנם

היא לפנים 🕫 ואם תכנס היא לפנים לא

איכפת לן דאשה מתייחדת עם שני

אנשים ואם אחד מהן יולאט לבין הנשים

אין זה ייחוד דמיסתפי שמא יצא אחד

ש מהן אחריו שהרי דרך הפנימיים על

החילונים: גולפי. מקום קבולת אנשים

ונשים או לדרשה או לחופה היה מסדר

הנהנים של חרם הרבה ביניהם שאם

יבאו זה אצל זה יקשקשו וישמע קול:

דייר. לשון דרי דרי (מגילה דף יב.)

שורות שורות: דייר קנה. מסדר

קנים שהעובר עליהן קולם נשמע:

סקבא דשתא ריגלא. ריעוע של ימות

השנה ליחוד ולעבירה ימות הרגל שיש

קבולת הנשים ונשים לשמוע דרשה

ונותנים י ונושאים זה עם זה. סקבא

דדרישדור״א בלע״ז כמו דמסקב להו

לחמרייהו (ב"מ דף כו:): אסוקינהו.

שלוה עליהם לפדותם ונתנום בעלייתו:

בהדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה

עוברת אצל פי ארובה שמן העלייה

לבית: נפל נהורא באיפומא. נפל אור

בבית דרך פי העליה שהיו פניה

מאירות: וקא סליק. לתובעה:

אפשת. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד

במקומו בחזקה להתגבר על ילרו: אמר

נורא בי עמרם. הזעיק בני השכונה

לאתרויי ביה שאמרי רב יהודה אמר רב אל"ש מתייחד עם הערוה נימא מסייע ליה מוסרים לו שני תלמידי חכמים שמא יבא עליה בדרך תרי ואיהו הא תלתא התם כי היכי דניהוו עליה סהדי רב ורב יהודה הוו קאזלי באורחא הוה קאזלא ההיא אתתא קמייהו א"ל רב לרב יהודה דל כרעיך מקמי גיהנם אמר ליה והא מר הוא דאמר בכשרים שפיר דמי א"ל מיג יימר דבכשרים כגון אנא ואת אלא כגון 🚯 מאי כגון יורבי חנינא בר פפי וחביריו יואמר רב ימלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד אמר רב אשי לא אמרן אלא בייחוד פנויה אבל בייחוד דאשת איש לא שלא תהא מוציא לעז על בניה [א] מר זומרא מלקי ומכריז א"ל רב נחמן מפרחמיא לרב אשי מר נמי לילקי ולכריז א"ל איכא דשמע בהא ולא שמע בהא אמר רב ימלקין על לא מובה השמועה שנאמר יאל בני כי לא מובה השמועה מר זומרא מותיב ילה אפסירה על כתפיה ומקרי ליה אל בני אמר רבה "בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף יפתח פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דכרך ריפתא אמר להו שקולי דרגא מתותי ביבי והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום ייחוד ישאני רב ביבי דשושבינתיה הואי וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחוץ ונשים מבפנים אין חוששין משום ייחוד

ליאסף ולבא לכבות הדליקה כדי שיחדל מילרו שיתבייש מהן: אחו רבנן. שהיו סבורים שהיה שם דליקה: אשבעיה. רב עמרם לילר

הרע שינא ממנו: מסלולץ בעבירה. אומר שנקל הוא להתגבר על יצרו אם היו רוצים: אידמי ליה שטן. דהוא יצר הרע: בהך גיסא

דמברא. ללד השני שמעבר המים: לא הוה מברא. ספינות המעברות: נקט מלרא. חבל מחוח משפת הנהר אל שפתו ואוחזין בו

(ד) לבא על דף קצר המוטל ברוחב הנהר: שבקיה. היצר לרבי מאיר: א**חרא**. על השלחן אוכלין: **וריבי**. ולנ״ן המוציאין ליחה ומאוסין:

אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה שמא יצטרך אחד מהם להשתין ונמצא אחד

אנשים מבפנים ונשים מבחוץ חוששין משום ייחוד במתניתא תנא איפכא אמר אביי השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא יאנא נעביד לחומרא אביי דייר גולפי רבא דייר קנה אמר ®אבין שסקבא? דשתא ריגלא הנך שבוייתא דאתאי לנהרדעא אסקינהו לבי רב עמרם חסידא אשקולו דרגא מקמייהו בהדי דקא חלפה חדא מנייהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם לדרגא דלא הוו יכלין בי עשרה למדלייא דלייא לחודיה סליק ואזיל כי מטא לפלגא דרגא איפשח רמא קלא נורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתינן אמר להו מומב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי אשבעיה דינפק מיניה נפק מיניה כי עמודא דנורא אמר ליה חזי דאת נורא ואנא בישרא ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקט מצרא וקא עבר כי ממא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכרזי ברקיעא הזהרו בר' מאיר ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי עבירה יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בריש דיקלא נקטיה לדיקלא וקסליק ואזיל כי ממא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכרזי ברקיעא הזהרו ברבי עקיבא ותורתו שויתיה לדמך תרתי מעי פלימו הוה רגיל למימר כל יומא ∂גירא בעיניה דשמן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיקו ליה ריפתא אמר יומא כי האידנא כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר ®ליה יומא כי האידנא כולי עלמא אתכא ואנא לחודאי אתיוהו אותבוהו אתכא הוה יתיב מלא נפשיה שיחנא וכיבי עליה והוה קעביד וים ביה מילי דמאים יא"ל תיב

לעזי רש"י

קיבישטר"א. אפסר י וחלה מהרחמה שרו או את הסוס בצווארם).

ולנ"ץ [מלנ"ץ]. פצעים.

תום' ר"י הזקן לנקביו. וצריך להתרחק משום צניעות. [מוסרים לו שני הליידי חכמים]. המקנא לאשתו ומעלה אותה להשקותה. ת"ח שידעו שאסורה לבעל ויתרו בו אם יבא עליה. דל כרעיך. ומסתברא דלפנים משורת ומסוובו א העבים ב.ב... הדין עבד שרצה להתרחק מז הכעור אבל לכל מן הכעור אבל לכל שני אנשים כשרים מותר. וחבריו. רכי (יצחק) שנתייחד עם אשה מלקין שניהם מכת מרדות מלקין שניהם מכוז מדדות ואם אשת איש היא אוסרים אותה לבעלה. אמר רב [אשי]. הא דאמר רב מלקין דוקא פנויה אבל באשת איש אין מלקין אותה וכ״ש שאין אוסרין אותה, שאם אתה מלקה יאמרו שזינתה לפיכך אותה דהאידנא מיתת ב"ד. מלקי. פר"ש אשת איש שנתייחדה הלקוה ולא משום זנות. והר"ם (פכ"א) [פכ"ב מלקין פנויה על היחוד ומכריז שמשום הוא. מר נמי לילקי ולכריז. גבי אשת איש. במלקות בהכרזה ו בהא על הבנים. לא טובה. מי שיצא עליו קול שהוא עובר עבירות דמלקין אותו. [אל בני]. דבני עלי כתוב לאו, לא טובה לאו הוא. אפסרא. פר"ש קבישט"ר, כמו אפסר קבישטיו, כניי בהמה. ומקרי. הלוקה אל בני שמפני זה לוקה. אין חוששין משום יחוד. להלקותה. דכרוך ריפתא. שאכלו. שקולו ד סלקו הסולם שלא ויתייחד. שושבינתיה. בעל ברית. אנשים בבית החיצון בבית הפנימי אין לחוש ליחוד שאין לאיש ליכנס בבית הנשים,

ואע״פ שהאשה כשתצא תתיחד עם האנשים לא איכפת לן, דאשה מתיחדת עם שני אנשים.

מיב